

Trappegangen på Tingvej 79 på Amager - i årene 1944 til ca. 1962

Den lignede næsten den kendte fra Huset på Christianshavn!

Trapperne var mørke og slidte med en hulning på midten. – Ude i kanterne skinnede de af mørk fernis. Den berømte kugle var der også, blot sad den altid fast og stoppede en, hvis man havde dristet sig til at kure ned ad gelænderet. På vej til 2. sal blev trapperne pænere, for her havde sliddet ikke været så stort.

Trappegangen var meget mørk og lidt uhyggelig, og der var et indhak, der hvor trappen gik op. Den benyttede en af de store piger til at stå og kysse sin kæreste til manges store forargelse. Væggene var malet i en karry-skidengul farve, og bar inskriptionen "Maleren er dum". En eller anden fræk knægt (eller tøs) havde luftet sine skrivekundskaber, inden malingen var tør. Denne inskription stod der alle de 18 år, hvor jeg boede i huset. Da jeg var helt lille, var vi nogle unger, der morede os med at følge buerne i m og n med fingrene for at lade som om, vi kunne skrive.

I huset boede der 6 familier. Alle kendte hinanden, og stod på god fod med hinanden, og der fløj mange passiarer i luften, når man mødtes på trappen eller loftet og skulle hente koks, eller når man havde tur i vaskehuset, som var et lille hus nede i gården, hvor der var en gruekedel. Tørklæde om håret, vaskebræt og sæbspåner, så var der arbejde til en hel dag!

Vores nabokone var med, da jeg kom til verden i 1944. Mor havde nemlig valgt at føde derhjemme. Jeg har fået fortalt, at min bror var så forskrækket, at han gemte sig under sofaen og holdt sig for ørerne, og at vores rare nabokone var gået helt bananas. Hun var løbet ud på trappegangen og havde råbt: Det blev en pige, det blev en pige!

Tænk i alle de år, vi boede der, kaldte konerne ikke hinanden ved fornavne - Nej det var Fru Poulsen, Fru Andersen, Fru Petersen osv.

Et billede, som jeg stadig kan se for mig, var når en af konerne gik ned med potten. Hun slyngede altid forklædet rundt om potten, så man ikke kunne se den og kunne med lethed føre en samtale med potten under forklædet.

Lokummet bestod af to små rum med trædør med åbne lameller, så der kunne komme frisk luft ind - og det var også nødvendigt! Lokummerne var tømret sammen som en kasse med et rundt hul i. Til at dække det runde hul var der også et trædæksel. Træet var, så vidt det var muligt, hvidskuret af konerne på skift.

Ved siden af de to lokummer var der et pissoir, som det kaldtes. Det var bare et lille rum med en cementrende. Føj hvor det stank! Det blev mest brugt af spritterne, der dalrede rundt på vejen og ofte kom inde fra nabohuset. Det var et værtshus, der bar det flotte navn "DET HVIDE HUS". Det var hverken flot eller hvidt – men det, man kunne kalde en beverding. Jeg var aldrig indenfor. Det var strengt forbudt område.

Uden for "Det hvide hus" kunne man tit se hestevognene fra Carlsberg eller Tuborg med herlige, tykke ølkuske med forklæder. Hestene havde nogle gange muleposer på, så de kunne gnaske gulerødder, medens de ventede på kuskene.

Standardudstyret, når man skulle "i gården", var toiletrulle og nøgle, og når det var mørkt – en Nefa-lygte. Man kunne tit høre ungerne kalde fra gården: Moar, det er Hanne der kalder fra gården, smid nøglen ned. Det gik over ca. tre toner. Så sparede man en masse tid ved ikke at skulle fræse op ad trappen og hente udstyret.

Til sidst blev dommen afsagt over Tingvej 79: ejendommen skulle rives ned! Det var ca. 1962. Beboerne blev spredt for alle vinde, og kontakten gik fløjten.

Det var faktisk med stor vemod, at vi flyttede, da lejligheden var stor med 3 store værelser. Alternativet i Finlandsgade var kun på 2 værelser, som ikke var så store. Desuden var der ingen kontakt med naboerne dér. Kun et lille nik, når man mødtes på trappegangen.

En æra var slut!

Else Poulsen